

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Barbara Suter
DOROTHY ON THE ROCKS

Copyright © 2008 by Barbara Suter
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-664-5



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Barbara Sater

Čuda su moguća

Prevela Ida Popovski

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

U sećanje na Džefrija Roja



„Usnulu devojčicu odneli su na tiho mesto pokraj reke,
dovoljno daleko kako bi sprečili da udiše otrovno cveće...”

L. Frenk Baum *Čarobnjak iz Oza*

1

Telefon zvoni jednom, dva puta. Otvaram oči. Zraci jutarnjeg sunca padaju mi pravo na lice. Prokletstvo. Povlačim čaršav preko glave i sekretarica se javlja.

„Ćao, draga“, kaže poznati glas, „čekamo te na uglu Brodveja i 96. ulice. Nadam se da stižeš.“ Sedam i škiljim u sat. Levo oko mi igra, a u glavi počinje da mi bubnja. Sranje. To je glas Di-Hani Vanderbilt. Ona je producent dečjeg pozorišta *Male pantalone*. Ima preko osamdeset godina, mada to niko ne zna sigurno, a priča se da je učestvovala u Krimskom ratu sa Florans Najtingejl.

„Megi, dušo, da li si tu?“

Uzimam telefon.

„Zdravo, Di, šta se dešava?“, kažem.

„Čekamo te. Imamo *Čarobnjaka* u Konektikatu. Da li si zaboravila? Sigurna sam da si mi potvrdila.“

„Ma ne, koliko je sati?“, pitam.

„Osam. Čekamo te.“

„Uh, bila sam bolesna. Htela sam da te nazovem, imala sam trovanje hranom, neka pokvarena tunjevina, izgleda“, kažem, lažući bezočno. Istina je da sam potpuno (možda i namerno) zaboravila da treba da igram Doroti ovog jutra.

„Da li misliš da možeš da stigneš za deset minuta? Hteli bismo da izbegnemo gužvu.“

„Ne znam, Di. Stomak mi je i dalje osetljiv.“

„Uzećemo ti *pepto-bizmol*. Srediće te začas. Meg, draga, deca vole tvoju Doroti i ne možemo ih razočarati. Doći ćemo do 87. ulice. Čekamo te na tvom ćošku.“ Spušta slušalicu. Prokletstvo, i prokletstvo. Biksbi, moj mačak, proviruje iz svog gnezda u dnu kreveta. Upućuje mi znalački pogled.

Zaista mi treba kafa. Dok ustajem iz kreveta, čujem nekog u kupatilu, a zatim i puštanje vode. Gospode. Neko je provalio u moj stan i upotrebljava toalet! Nekoliko sekundi kasnije, jedan visok i zgodan mladić ulazi u moju spavaću sobu.

„Dobro jutro, Megi Mej“, kaže zgodni mladić sa osmehom.

Kao rezultat šoka u sudaru sa teškim mamurlukom u glavi počinje da mi bubnji glasnije od udaračke sekcije. Usiljeno se smešim jer sam sada već sigurna da nije lopov. Gospodin Zgodni je bos, go do pojasa i drži par *najk* patika. Seda na ivicu kreveta i obuva levu zatim desnu patiku. Nalazi košulju u gomili stvari nasred poda; ne mogu a da ne primetim moj crni čipkani *viktorija sikret* brus u toj gomili. Povlačim čaršav do brade, nastavljam da se smešim i pokušavam brzo da rekonstruišem prethodnu noć. Otišla sam u bar *Ljutiti plemić* u 26. ulici i počela lagano sa nekoliko piva. Onda je neko pustio Dženis Džoplin *Get it while you can* na džuboksu, i prešla sam na viski. Izgleda da sam dobila gospodina Zgodnog, a on je dobio mene. Hvala ti, Dženis.

„Jutro i tebi“, kažem, pokušavajući da se setim njegovog imena, ali mi ništa ne pada na pamet. Setim se Di, i kažem: „Danas treba da igram Doroti u *Čarobnjaku iz Oza*. Potpuno sam zaboravila.“

„Je li to pas?“, pita, navlačeći košulju.

„Pas? Ne. Pas je Toto. Doroti je devojčica. Znaš, Džudi Garland u filmu?“

„Nisam nikad gledao.“

„Nikad nisi gledao?“, kažem u neverici. „Nikad nisi gledao *Čarobnjaka iz Oza*? Ne mogu da verujem da postoji ijedna osoba na planeti koja nije gledala *Čarobnjaka iz Oza*.“

„Pa“, smeši se, „upravo gledaš u nju.“

„Odakle si ti, sa Marsa?“, pitam.

„Ne“, kaže, zakopčavajući košulju, „iz Kvinsa.“

„O“, kažem i dalje sa osmehom.

„Slušaj, moram da žurim“, kaže gospodin Zgodni. „Imam sastanak u gradu. Drago mi je što smo se upoznali.“ Naginje se i mazi me po vratu.

Čuda su moguća

„I meni.“ Pomazim i ja njega.

„Zvaću te“, kaže preko ramena dok izlazi.

„Važi“, kažem. Izlazi, i ode.

Pitam se šta je ovo bilo. Tresem glavom nekoliko puta da se uverim da sam budna i da ne sanjam.

Telefon zvoni. Di zove.

„Kako ide? Uzeli smo *pepto-bizmol*.“

„Stižem. Da li neko može da mi kupi kafu?“

„U redu, ali požuri, draga, kasnimo, a saobraćaj na Mejđzor Diganu će biti užasan ovog jutra. Već je zakrčeno.“

„Ovo je noćna mora, Biks“, kažem mačku, ulazeći u kuhinju da mu sipam hranu. „Mrzim da igram Doroti. Ona prokleta kecelja je isuviše mala, rajšferšlus je pokvaren i ona štraftasta tkanina me čini debelom.“ Biksbi se trlja o moju nogu. Ne zanima ga da li izgledam debelo, ne zanima ga ništa sve dok ga hranim. Uzimam ranac, ubacujem šminku i periku sa kikicama, i prebacujem se u *moram stići u Oz* stanje.

Izlazim iz moje zgrade i nalazim Di i ekipu kako me čekaju na uglu na kraju bloka. Rendal Kent je naslonjen na kombi, i drži veliku kafu. Bio je van grada nekoliko meseci da bi igrao Henrija Higinisa u *Moja lepa gospođice* na Virdžinija stejdžu. On stalno radi. On je, ono što zovu u biznisu, trostruka napast. On peva, igra i glumi, sve to sa znatnim zadovoljstvom i znatnim preterivanjem. Njegov moto: Više je bolje. Upoznala sam ga u jednom malom pozorištu u Viskonsinu. Bila sam učenica, a on je bio glavni glumac u svim predstavama tog leta, uključujući i igranje Tevijea u *Violinisti na krovu* i Don Kihota u *Čovek iz La Manče*. Zvala sam ga gospodin Kent, i kada sam se preselila u Njujork, on mi je našao posao kod Di-Hani. Bilo je to pre skoro dvadeset godina.

„Meg, draga moja“, Rendal izjavljuje svojim bučnim glumačkim glasom, „kako si?“

„U redu“, kažem. „Drago mi je što te vidim.“

Rendal mi dodaje kafu. „Za malu princezu, od njenog vernog sluge“, kaže uz naklon.

„Hvala, setiću se toga kada sledeći put budeš bio pred komisijom za dobro vladanje“, kažem.

Di-Hani proviruje kroz prozor kombija. „Hajdemo. Na radiju kažu da počinje gužva u saobraćaju.“

„Jutro i tebi, Di“, kažem, uzimajući prvi gutljaj kafe. Kofein mi istog momenta proleće kroz telo, i jedan deo mog tela se budi, dok se drugi vraća u stanje sna.

„I kakva je bila predstava?“, pitam Rendala ulazeći i smeštajući se u kombi.

„Pa, predstava je bila fenomenalna“, kaže Rendal. „Baš sam govorio Di kako je devojka koja igra Elizabet bila divna. Tek je izašla sa Džulijarda. Divan glas, ali treba joj malo pomoći oko nalaženja pravog raspoloženja. Moraš pronaći pravo, inače je dosadno, dosadno i još dosadnije. Dilan Ros je igrao Pikeringa. Da li ga poznaješ, Meg?“

„Ne verujem.“ Sedim na zadnjem sedištu pored Polin Lets, koja u našoj maloj produkciji igra Glendu, dobru vešticu sa Severa, i takođe uskače za tetku Emu. Ima sedamdeset tri godine, poreklom je iz Džordžije, i igrala je dobru vešticu mnogo puta tokom četrdeset godina.

„Polin, zar nisi radila sa njim? U *Juta Šekspiru*?“, pita Rendal.

„O, da, on je bio Polonije kada sam ja igrala Gertrudu. Da li i dalje ima one grozne pse? Šta su ono bili, šnauceri? Bili su grozni. Stalno su piškili u moju kutiju sa perikama.“

„Megi, dušo, kako se osećaš?“, cvrkuće Di sa vozačkog sedišta.

„Bolje, mislim“, kažem.

„Šta ti je, Megi? Ostala si dokasno, draga?“, pita Edi Hauzer sa zadnjeg sedišta. On igra letećeg majmuna i uskače za žvakača. Edi, koji sada ima šezdeset pet godina, počeo je da igra se ekipom kada mu je kosa još bila crna i kada su skoro svi zubi bili njegov. Pije kafu začinjenu burbonom iz svog *supermen* termososa. Svi znamo da u termosu ima burbona. Di-Hani ne govori ništa, jednostavno ga više ne pušta da vozi.

„Oprezno kada se okrećeš na vratima podruma. Od toga može stvarno da ti pozli“, kaže sa ružnim podsmehom.

„Hvala bogu da si stigla, Megi“, kaže Di. „Možda bih morala Frenku da stavim periku i izbacim ga na scenu.“

Za Di, fraza „predstava mora da ide dalje“ nije samo zvučna fraza, već jedanaesta zapovest, uklesana u kamenu i uručena od strane Tespisa, grčkog oca glumaca, direktno sa austrijskih Alpa u *Moje pesme, moji snovi*. Prošlog meseca sam je videla kako se uvlači u kostim

Čuda su moguća

krokodila u predstavi *Petar Pan* puži na sve četiri preko pozornice zato što je Skot Lavledi dobio grip.

„Ima li neko aspirin?“, pitam.

Randal pretura po svojoj torbi i daje mi ekonomično pakovanje *tajlenola*.

„Evo *pepto-bizmola*“, kaže.

„Hvala“, kažem, dok gutam dve pilule i uzimam gutljaj *bizmola*.

Di-Hani nas broji. Svi glumci su prisutni i spremni, i krećemo. Kažem sebi da neće biti tako strašno. Jedina stvar koju moram da zapamtim jeste da se držim psa i pokušam da se vratim kući.

Stižemo u pozorište deset minuta pre dizanja zavese. Nalazim Dorotin kostim; bela bluza sa pufnastim rukavima, plava platnena kecelja na pruge koje se grozim, i bela krinolina. Počinjem da se oblačim. Kostim je isuviše mali i rajsferšlus je pokvaren još od prošlog puta kada sam igrala. Polin stoji pored mene sa kutijom zihernadli.

Podsetnik...

*Ako kostim ne odgovara, uvuci
stomak i ne okreći se postrance.*

„Uvuci taj stomak, Megi“, kaže, nameštajući strane pomoću igala. Bluza mi odgovara, ali je kecelja beznadežna.

„Nemoj se okretati postrance i bićeš u redu“, kaže Polin jureći dalje, mrmļajući nešto o lažnim trepavicama. Glava mi bubnji uprkos aspirinu, i sada mi nasumično igraju svetla u uglovima očiju. Pitam Rendala šta je to.

„Ne znam“, kaže, „zvuči kako predinfarktno stanje ili možda šlog.“

Frenk, naš verni menadžer, koji umalo da igra Doroti, oglašava pozivanje zavese za pet minuta.

„Kako se osećaš, Megi?“, pita.

„Malo bolje, i sreća po tebe. Di kaže da bi ti natakla periku i naterala te da igraš Doroti“, kažem.

„Da znaš da bi. Nema veze što imam šezdeset i brkove“, kaže. „Dođi, hajde da probamo ono sa vratima i uverimo se da radi.“

Pratim Frenka iza scene i vežbamo okretanje mehaničkih vrata podruma, dok ja stojim na vrhu, Frenk povlači konopac koji okreće točak. Frenk stenje i vrata se malo pokrenu, Frenk ponovo stenje.

„Čuvaj snagu za predstavu“, kažem.

„Žao mi je, Megi, da li si se možda malo ugojila?“

„Frenk, svi smo se malo ugojili.“

„Da, ali samo tebe moram da okrećem“, gundča Frenk odlazeći da namesti ostale rekvizite.

„Čula sam te“, kažem.

„Idemo“, izgovara Frenk. „Ona deca postaju nemirna. Svi na mesta.“ Ekipa se okuplja u kulisama. Nalazim punjenog psa koji igra Totoa i stajem na desnu stranu pozornice. Muzika počinje i Rendal mi steže ruku.

„Srećno, mala“, šapuće.

Zavesa se podiže. Trčeći izlazim na scenu držeći malog psa u naručju i kažem: „O, Toto, Toto, šta da radimo?“

Čujem glasić u prvom redu koji kaže: „Mamice, mislila sam da je Doroti devojčica, a ne velika teta.“

Besno zurim u publiku. Tišina. I dalje tišina. Ne mogu da se setim daljeg teksta. Frenk mi šapuće nešto iz kulisa ali ga ne razumem.

Zatim Di-Hani izlazi na scenu kao gospođica Galč. Vrisnem i trčim ka zadnjem delu pozornice i krijem se iza zavesa. Svetla se pale i gase i Frenk proizvodi zvuke tornada na zakulisnom mikrofону. Rendal i Edi se priključuju sa mukanjem i kokodakanjem. Polin izleće na scenu uzvikujući: „Uvedi te životinje u štalu. Stiže tornado.“ Svetla nastavljaju da se pale i gase. Polin nestaje i vrata podruma se potpuno zatvaraju.

„O, Toto, o, Toto“, uzvikujem i penjem se na vrata podruma. Frenk povlači konopac. Ni makac. „O, Toto, o, Toto“, uzvikujem ponovo. Tresem psa i vrtim glavom kao šibana vetrom. Frenk stenje dok pokušava ponovo da povuče konopac. Naginjem se, stavljam ruke na pod i pokušavam da se sama zavrtim.

„Isuviše je velika.“ Opet ono dete iz prvog reda. „Ona nije devojčica. Hoću kući.“ Dete brizne u plač i svetla se srećom gase. Frenk izbacuje cipele mrtve veštice na scenu, i navlači zadnju zavesu preko šina. Ustajem sa podrumskih vrata. Svetla se pale i Edi izlazi teturajući se kao žvakač. „D-dooo-bro do-o-šli u z-zem-lju ž-žvaaaka-čaa“, mumla, dok Polin ulazi na scenu kao dobra veštica Glenda u dugoj roze haljini od

šifona, sa širokom suknjom opšivenom šljokicama i čarobnim štapićem bleštavog sjaja. Dete u prvom redu prestaje da plače i naginje se napred, odjednom začarano.

„Ja sam Glenda, dobra veštica sa severa“, kaže Polin svojim mednim junjačkim akcentom i, uprkos ironiji, predstava kreće.

Kada me Rendal Kent, koji igra čarobnjaka, pošalje nazad u Kanzas, počinjem da prolivam scenske suze, jer ne želim da napustim divnu zemlju Oza, ali me čarobnjak uverava da može da me dovede jednom godišnje u posetu. Polin me dodirne svojim štapićem i svetla blesnu. Udaram petama i vrtim se ukруг, ukруг i nađem se ponovo na vratima podruma, nazad kući u Kanzasu, i shvatam da su moje scenske suze pomešane sa pravim, jer, nazad u ovom svetu, ne mogu da se setim imena čoveka sa kojim sam provela noć, na sebi imam lanenu prugastu kecelju koja mi ne pristaje, i dobacuje mi šestogodišnjakinja. Ko ne bi radije ostao u Ozu?

„Dobra predstava“, kaže Edi dok se mimoilazimo na putu do garderobe.

„Imaš li još one tvoje kafe?“, pitam. Edi mi do vrha puni kafom šolju od stiropora i ispijam je.

„O, izvini što sam te šutnula za vreme plesa žvakača, ali me je ona mala što je dobacivala izbacila iz takta. Došlo mi je da je ubijem.“

„Zaboravi“, kaže Edi, dok uzima nekoliko gutljaja iz svog termosaa „Uvek ima barem jedan takav kad igram Pinokija. U današnje vreme deca ne znaju da se ponašaju. Sve sama razmažena derišta.“

Sedam za sto u garderobi i počinjem da skidam šminku. Frenk pali gornja fluorescentna svetla. Gledam lice u ogledalu sa perikom sa kicicama i crvenim obrazima i ustuknem užasnuta. Zastrašujuće ličim na Beti Dejvis u *Šta se dogodilo sa Bebi Džejn?*

„Hoćeš li ugastiti to gornje svetlo?“, ljutito kažem Frenku.

„Malo smo osetljivi“, kaže Rendal s kraja sobe.

„Danas mi nije dobro, a od tog svetla mi igra pred očima“, kažem u odbrani.

Kada smo se presvukli i spakovali rekvizite, potrpali smo se u kombi i krenuli nazad u Njujork. Sedim na prednjem sedištu između Di-Hani i Polin.

„Tvoja Doroti je uvek tako divna, draga“, kaže Polin i tapše me po kolenu.

„Baš ti hvala, Polin, ali ja imam četrdeset jednu godinu, mislim da su moji dani kao Doroti odbrojani. Da li si čula onu devojčicu u prvom redu?“

„Praznoglavi mangup. Bez mašte. Vidi, Megi, za nekog sa sedamdeset tri, četrdesetjednogodišnjakinja je i dalje mlada glumica, zar ne, Di-Hani?“

„O, da, naravno. Ti si, u stvari, tinejdžer.“

„Tinejdžer“, ceri se Rendal sa zadnjeg sedišta. „Ma ima koliko i ledi Magbet i ni dana više.“

„Ti ćuti, Rendale“, sikće Polin. „Samo ćuti.“

„Hvala“, kažem Polin i ljubim je u obraz. „I mislim da si ti pravi razlog zbog kojeg Doroti uspeva da se vrati kući, a ne grozni stari čarobnjak“, kažem i pokazujem na Rendala. „Glendine najlepše želje vraćaju je u Kansas.“

„Uvek sam to i mislila“, kaže Polin. „Kad joj na kraju dam poslednji blagoslov svojim štapom, zamišljam je nazad kući na sigurnom. Drago mi je da to osećaš.“

„Uvek“, kažem.

Pre nekoliko godina, Polin i ja smo zajedno bile na turneji sa predstavom *Fredi i njegova magična flauta*. Nakon previše čašica jeftinog viskija u baru motela, poverila sam joj se da sam u depresiji i da osećam kako ništa u mom životu nema smisla. Zgrabila me ja za ramena i rekla: „Slušaj me, Megi, moraš nastaviti bez obzira na sve, jer nikad ne znaš kada će se nešto predivno desiti.“ Zatim je počela da mi priča o vremenu kada je u napadu očaja odlučila da se ubije. Bilo je to jednog hladnog decembarskog dana posle Božića. Otvorila je prozor svog stana na šestom spratu bez lifta na Zapadnoj 45. ulici (gde i dalje živi); obukla svoju najbolju večernju haljinu (haljina dizajnerke En Rot koju je nosila u epizodnoj ulozi filma *Ponoćni kauboj* sa Džonom Vojtom), stavila minduše od veštačkih dijamanata, visoke potpetice od deset centimetara i crne satenske rukavice do lakata. Njena zamisao bila je da se zatrči i baci kroz prozor šest spratova niže, i tako dospe na naslovnu stranu njujorškog *Dejli njuza*. Ali baš u trenutku kada je krenula da se zatrči i skoči, zazvonio je telefon. Bio je to jedan prijatelj, i kada mu je čula glas počela je nekontrolisano da plače. Prijatelj (visok, crn i zgodan misteriozni čovek, kako vas Polin navodi da mislite) predložio je večeru

Čuda su moguća

i pošto je Polin već bila obučena za takvu priliku, legenda kaže da su otišli u *Rainbow Room*, a zatim proveli vikend u hotelu *Plaza* uz šampanjac i kavijar. To je zvanična verzija. Nezvanična verzija je, (i Edi Hazer se kune u nju), da je osoba na dugom kraju žice bila Di-Hani i da je ona spasla Polin, a zatim je smestila u *Belvu* na produženi boravak.

Bacim pogled na Polin. Vredno štrika, praveći kape i šalove za beskućnike.

„Sećaš se Maraje Staki, zar ne, Di?“ pita Polin.

„Da, draga, sećam se. Išla je na turneju sa nama u Tenesi sa *Frulašem iz Hamelina*“, kaže Di. «Bila je divna u ulozi žene predsednika opštine. Divan sopran. Ona je jedina mogla da pogodi visoki F tonaliteta u numeri *Rats, Rats, Rats*.“

„Dobila sam čestitku od nje. Živi u Feniksu. Zbog zdravlja, znaš. Ima strašnu astmu.“

„Stvarno? Da li je još udata za onog gutača vatre?“ pita Di. „Sećaš se da je radio za Ringling?“

„Da, ali se povukao. Maraja kaže da su srećni kao bubrezi u loju.“

„Bubrezi u loju?“ Edi guče sa zadnjeg sedišta. „To baš liči na Maraju da misli da bi bilo zabavno biti bubreg u loju.“

Naslanjam glavu i zatvaram oči. Gde su one crvene cipelice kada su vam zaista potrebne?

2

Podsetnik...

*Obavezno saznaj kako se zove pre nego
što mu skočiš u krilo i vikneš diha.*

Kada stignem kući, na sekretarici je poruka od gospodina Zgodnog: „Hej, Megi Mej, kako si? Izvini što sam morao da odem tako rano jutros. Šta kažeš za večeras? Tako si divna. Mislim vatrena. Znaš šta mislim. Zovi me. Kod kuće sam, pa idem, ali proveravaću poruke na sekretarici ili me zovi na mobilni. Biću slobodan oko deset. Kako je prošlo ono sa Doroti? Zovi me.“

Četiri puta preslušavam poruku i prepisujem brojeve telefona. Da li je mislio vatrena u smislu uzbudljiva, ili vatrena u smislu vruća na dodir? Sumnjam da je pomešao vrućinu od predmenopauzalnih valunga sa eksplozivnom strašću, ali šta ima veze. Za mene je to bila jedna od onih večeri koje se sećam kroz maglu i koja se vraća u trenucima bistrih u zamrznutim kadrovima. Sigurna sam da je u nekom trenutku imao na sebi podvezicu i da sam sedela u njegovom krilu i vikala: „Diha konjiću.“ To bi objasnilo modricu koju sam primetila na levoj butini dok sam se uvlačila u Dorotine hulahopke. Ali kako se zove? Ne mogu da se setim, ili ga možda nisam ni znala. I nije se predstavio u poruci.

Tu je takođe i poziv od Čarlsa: „Megi, draga, gde si ti? Čarls ovde. Bože, kako je vruće i vlažno, sav sam ulepljen. Upravo sam se vratio iz Španije. *Olé*. Umirem od želje da ti sve ispričam. Šta kažeš na večeru,

danas? Slobodan sam. Ja plaćam, draga. Baš bih voleo da te vidim. Zovi me.“

Čarls je kustos jedne male umetničke galerije u Trajbeki. Njegov ukus je veoma *nouveau*, ali i uzvišen, što znači da zna šta se prodaje za veliku lovu i ne zamara se sa trendovima. Volela bih da se ne zamaram sa trendovima i da mogu da zaradim veliku lovu, ali u mom životu su se samo smenjivali trendovi. Bio je tu trend za emancipaciju žena, trend rok zvezda, kožni trend, spiritualni trend, pa dijeta sa sojom i Hempton trend i, sada, *previše viskija malo mozga mlađi muškarac* trend. I svi su me oni na kraju koštali, samo nisam sigurna koliko. Te večeri Čarls ne prestaje da brblja o Madridu i matadorima, o vinu i umetnosti.

„Megi, draga, moraš da vidiš moje najnovije otkriće. Dogovorili smo se za izložbu u galeriji na jesen. Akrilne boje pomešane sa zdrobljenim školjkama na platnu. Neverovatne teksture. I kakav kolorit! Kao O’Kif. Iskren, pun života. I nije nadmen. Mislim da će se prodavati ko lud. Savršeno za Hemptone. Trebalo bi da kažeš svojoj prijateljici Peti. Mislim da će joj se svideti. Daj mi njenu adresu pa ću joj poslati pozivnicu za otvaranje. Nećeš verovati gde sam odseo.“

Čarls počinje spev o hotelu i prelepom mladiću kojeg je sreo u Santa Poli, odmaralištu na obali Španije, koje je očigledno prepuno pedera, noćnih klubova i nudista. Dok priča, mozak mi odluta na kadar od sinoć. Sigurna sam da je gospodin Zgodni imao tetovažu na ramenu, i pokušavam da je fokusiram. Mislim da je bila neka vrsta religijskog simbola... ili možda neka životinja? Sigurna sam da je imalo nekoliko ruku i nogu, ili su barem izgledale kao noge. Možda je bilo nešto hinduističko.

„Megi?“; ljutito će Čarls.

„Izvini?“; kažem i ponovo se uključujem.

„Zemlja zove Megi, halo!“; kaže Čarls. „Govorio sam o mom novom umetniku.“

„Slušam, akril na platnu. Dopada mi se. Liči na Mejpltorpa“, kažem.

„Kako to misliš Mejpltorp? Pobogu, Megi, Mejpltorp je bio fotograf. Posle tolikih godina koje sam proveo učeći te o svetu umetnosti, pomislio bih da bi barem mogla da pogodiš koji je medijum u pitanju.“

„Trudim se“, kažem. „Moraš da priznaš da mogu da prepoznam Hoknija u gomili.“

„Hokni je lak, draga.“ Čarls mi se smeška blagonaklono.

„Lak za tebe.“ Uzvraćam osmeh.

„Onda sam u Barseloni“, nastavlja Čarls, „sreo divnog duvača stakla. Neverovatne vaze.“ Dodaje mi još jednu gomilu fotografija.

„Prelep je, Megi“, kaže Čarls dok žvače maslinu. „Otkrio mi je da je tajna zdrave kože u hidrataciji. Pije dva galona vode dnevno. Da li možeš da zamisliš?“

„Ne.“ Kažem. „Morala bih da nosim kateter kad izlazim iz kuće.“

„Verovatno“, kaže Čarls. „Znaš, danas će ljudi svašta učiniti da bi izgledali mlađe. Da li si čula za ovčji loj? Ako to ubaciš u blender sa malo morske soli i krastavcima dobijaš odličan okrepljujući piling koji podmlađuje.“

„Stvarno? To mi je bilo potrebno jutros. Morala sam da igram Dotori u *Čarobnjaku iz Oza*.“

„Megi, moraš ponovo početi da pevaš, ali ozbiljno. Izađi iz tih prokletih kikica i kecelje i radi kabare. Obuci crnu svilenu večernju haljinu i pevaj pesme Kola Portera.“

„Isuse, jedva mogu da uđem u tu kecelju. Jedna devojčica u prvom redu mi je dobacivala. Nazvala me je velikom tetom, što je šifra za stara i debela. I vrata podruma nisu mogla da se okrenu. Praktično sam morala da otpešačim do Oza. Nisam više mlada heroina kakva sam bila.“

„O, a ko jeste, draga?“ kaže Čarls, dok ispija svoj martini. Zatim pokazuje konobaru da donese još jednu turu. Čarls i ja smo se upoznali davno. Živeo je sa mojim tadašnjim korepetitorom, Gudvinom Albertom Depjuom, poznatijem kao Gudi, najboljim pijanistom kojeg je Lejk Čarls u Lujzijani ikada video. Otkidali smo u klubovima Ist Vilidža sa našom tačkom *Gospođica Pametnica i Megi Magnolija* za one u hip fazonu i otmeno kul, kao i za *prave vernike*, kako je Gudi voleo da ih zove. Bili smo „ludo primamljive srodne duše sa stavom i zvukom“, rekle su *Vilidž vojs*. „Zabavni i srceparajuć sa večnim melodijama.“ Gudi je bio moj najbolji prijatelj; bila sam Etel* njegovoj Lusi dok je on bio Roda** mojoj Meri.

* Etel i Lusi, likovi iz komične serije *I Love Lucy*, koja se emitovala pedesetih godina XX veka. Likovi se prepiru i komično dopunjavaju. (Prim. prev.)

** Roda i Meri, komični likovi iz TV emisije *The Mary Tyler Moore Show* koja se emitovala sedamdesetih godina XX veka. (Prim. prev.)

Čuda su moguća

Kada se Gudi razboleo, svi smo znali o čemu se radi. Znali smo da je u pitanju Velika bolest. Velika bolest od koje niko nije mogao pobeći osamdesetih i ranih devedesetih. Bila je svuda i bilo je tako srceparajuće da niko nije želeo da je gleda – pogotovo ne ja.

Ponekad bi tokom proba Gudi počeo da kašlje bez prestanka, i ja bih našla neku tačku na zidu ili pukotinu na podu i terala sebe da ne mislim dok kašljanje ne prestane. Onda bi Gudi uzeo malo vode i rekao nešto o alergijama. Protrljala bih mu leđa i pokušala da ne mislim na Veliku bolest; i rekla sebi da su možda samo alergije. Sve u svemu, količina polena u vazduhu bila je visoka i ozonski omotač je nestajao alarmantnom brzinom. Čarls je ubacio Gudija u neki eksperimentalni program. Gudi se mnogo praznio, na osnovu teorije da se otrovi mogu izbaciti iz tela. Otarasiti se tečnosti – ubaciti zdrav materijal. Pročistiti telo. Ali ništa nije delovalo, a Gudi je postajao sve tanji i slabiji i bolešniji, i na kraju je bilo toliko strašno da nisi imao gde da se okreneš i pretvaraš da se ništa ne događa. Gudijev brat Džo došao je iz Teksasa da pomogne. Bio je građevinski inženjer, odmah smo se našli i, na Gudijevo veliko zadovoljstvo, postali smo par.

„Vas dvoje ste stvoreni jedno za drugo“, govorio bi sa osmehom. I dok smo Teksas Džo i ja *pali* jedno na drugo, Gudi je *pao* kao žrtva svog ugroženog imunog sistema. Kad je spasilački *koktel* konačno stupio na scenu, već je bilo prekasno. Loš tajming za čoveka sa osećajem za ritam.

Čarls i ja večeramo *Kod Ernija* na Brodveju. To je veliko prostrano mesto sa prozorima koji gledaju na ulicu. Klimatizacija kulja iz gornjih otvora.

„Hlade čitav prokleti svet; mora da im je račun za struju ogroman“, primećuje Čarls dok pijucka svoj drugi dupli martini sa dve masline i manje vermuta. On je mršav čovek sa kratko podšišanom kosom, dijamantskom mindušom i tobožnjim patricijskim stavom.

„Pa jesi li stigla natrag u Kanzas?“

„Aha, ali zamalo da ostavim Totoa u Ozu. Kada su svetla počela da trepću, saplela sam se o čarobnjakov tron i punjeno kuće mi je izletelo. Frenk je morao da mi ga baci nazad iz kulis baš u trenutku kad je teta Ema istrčala na scenu govoreći: Oh, 'Doroti, tako sam brinula – ma znaš priču.“

„Naravno da znam, i sve tekstove i sve pesme“, kaže.

„Dragi bože, Di-Hani je trebalo tebe da pozove jutros.“

Bacam pogled na sat. Devet i petnaest. „Moram u toalet. Da li bi mi naručio espresso kada se konobar vrati?“ kažem Čarlsu.

„Espresso, draga? Izgleda da ti nisam poslednja stanica večeras.“

„Bingo, dušo, pun pogodak.“

Čarls i ja smo ono što je ostalo od naše čudne male porodice. Tokom Gudijeve bolesti, on, Gudi, Gudijev brat Teksas Džo i ja bili smo zajedno skoro svake večeri. Večerali bismo i gledali TV, igrali skrebl i smestili Gudija u krevet, proverili da je dobio sve lekove, da je okupan i da mu je udobno. Poslednjih par meseci jeli smo u njegovoj sobi gde je bio postavljen bolnički krevet. Ponekad bih mu čitala i zatim, kada bi zaspao, samo bih sedela i gledala ga kako diše. Nakon Gudijeve smrti, moja veza sa Džoom došla je do svog logičnog kraja: logika je bila u tome da je on živeo u Hjustonu, a ja u Njujorku i nijedno od nas nije želelo to da promeni.

U ženskom toaletu uzimam telefon i okrećem broj mobilnog telefona gospodina Zgodnog sa parčeta papira koji sam ubacila u tašnu. Što sam pametna! Još kada bih se setila da napunim bateriju mog mobilnog i ubacim ga u tašnu, skoro da bih bila u dvadeset prvom veku. Telefon zvoni i on se javlja: „Džek ovde.“

Hvala bogu, sad ne moram da ga pitam za ime, što bi bio vrhunac bezobrazluka. Ili možda nije? Uostalom, jedva ga poznajem, ako izuzmemo ono igranje u krilu, diha konjiću, i moguću epizodu nastranog seksa.

„Džek. Ja sam, Megi“, kažem.

„Šta ima? Gde si? Na putu sam za grad. Hajde da se nađemo.“

„Važi, upravo završavam večeru. Nađimo se kod mene, oko pola jedanaest?“

„Odlično, vidimo se. Doneću pivo. *Rolling rok* zar ne?“

„Aha, vidimo se.“ Prekidam vezu. Vidi ti to, zna šta pijem, a ja nisam mogla ni imena da mu se setim. Očigledno je bolji u vezama od mene. Bog je u detaljima, ali i đavo.

Završavam espresso sa Čarlsom i pratim ga do podzemne na 72. ulici. On ide u centar da igra u nekoj diskoteci sa golim konobarima i strob svetlima. Grlimo se na trenutak.